

Joan Vives Ribó

Psicòleg de l'esport i del rendiment.
Soci número 1304

IDEES SOBRE COMUNICACIÓ

Amb aquest article iniciem una sèrie total de 10 articles, cadascun d'ells amb una idea sobre comunicació. L'objectiu d'aquesta sèrie és anar oferint als entrenadors unes pautes senzilles i útils per millorar les seves habilitats comunicatives en qualsevol situació.

IDEA 1 LA COMUNICACIÓ ÉS COSA DE DOS

Potser us semblarà que aquesta primera idea és òbvia, però en el seu rerefons es troba el fonament d'una bona comunicació. Quan només som emissors d'un missatge i no esperem resposta, o només som receptors i no expressem el que el missatge que ens han enviat ens sembla, podem dir que hi ha traspàs d'informació, però no pròpiament comunicació.

La comunicació s'esdevé quan el missatge enviat per l'emissor és rebut pel receptor i quan aquest li retorna d'alguna manera el que allò li sembla, el que ha entès, etc. Les maneres com s'emeta el missatge, el d'anada i el de retorn, els tractarem més endavant. Avui només posem l'èmfasi en el fet que, per considerar que ens estem comunicant, hem de tenir en compte com és rebut el nostre missatge pel nostre interlocutor.

Quina aplicació té això en el món del bàsquetbol? De fet la mateixa que en el món laboral, familiar, etc. Sempre que algú es dirigeixi a un altre, amb alguna intenció, no pot pretendre "llançar" el missatge i quedar-se tan ample. No, això no és comunicar. Per tant, els entrenadors que donen ordres però no escolten els seus jugadors, o no fan cas de la cara que posen (que és una altra manera de transmetre un missatge), aquests entrenadors estan trencant el principi més bàsic de la comunicació, la idea primera de la comunicació, la que ens diu que la comunicació és una cosa de dos.

Sovint per les pistes en veiem molts d'aquests exemples. Veiem com els entrenadors parlen, criden, donen ordres, corregeixen... però també veiem que moltes vegades aquests entrenadors no esperen, no fan cas, o el que és pitjor, impedeixen la resposta dels seus jugadors. Tota aquesta quantitat tan ingent de missatges es converteixen en inútils, ja que els

entrenadors no aprofiten la situació per comunicar-se amb els jugadors. Podem dir que en aquests casos, l'entrenador es converteix en un "llança-ordres" i perd l'oportunitat de saber l'opinió dels seus jugadors, de convèncer-los si calgués, de generar confiança, de fer que se sentissin valorats, etc. No us podeu imaginar quin llistat més gran tenim d'inconvenients que genera una mala comunicació.

El que és curiós és que els entrenadors "llança-ordres" es creuen bon comunicadors! És clar, ells parlen molt, criden molt, gesticulen molt... Fan moltes coses "comunicatives". El que no saben és que una cosa és l'activitat pretesament comunicativa, i l'altra, la productivitat comunicativa.

Quan parlem de productivitat comunicativa és quan el procés de comunicació ha tingut uns efectes. Ara, entrenadors, penseu per un moment la gran quantitat de missatges que llanceu en un partit, per exemple, que ni tan sols arriben al jugador, si arriben al jugador el poden desconcentrar de la feina que ha de fer en aquell moment, o que encara que arribin són comentaris que no tindran cap efecte, no produiran cap canvi, cauran en el buit... Haurem gastat informació, però sense cap efecte comunicatiu.

Curiosament, sovint veus que aquests entrenadors "llança-ordres", quan hi ha un moment bo del partit per poder establir un bon diàleg (ben productiu) amb algun jugador per corregir el que sigui, llavors callen. Fixeu-vos si no, què passa durant els tirs lliures, quan de cop aquests entrenadors emmudeixen en lloc d'aprofitar l'aturada, el silenci, el tenir el jugador a prop... Potser ells consideren que aquest moment no és idoni, i prefereixen gastar totes les seves energies i cridòries quan la comunicació no pot ser una cosa de dos.

<http://joanvives.wordpress.com>